

РЕШЕНИЕ

№ 2392

гр. Варна, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Й.ова

при участието на секретаря Станислава Ст. С.а
като разгледа докладваното от Десислава Й.ова Гражданско дело № 20223110116491 по описа за 2022 година

Предмет на делото е иск по чл.432 КЗ

Съдът е сезиран от М. Д. М. с осъдителен иск по чл. чл. 432 КЗ срещу З*** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1252,88 лв., представляваща застрахователно обезщетение за нанесени имуществени вреди на л.а. *** причинени в резултат на ПТП възникнало на 01.09.2022 г. на кръстовището Варна-Добрич –Балчик на Републиканския път-втори клас Б-9 на 76-ти километър в района на с.Оброчище по вина на М. В. С. като водач на л.а. *** чиято отговорност е застрахована при ответника с договор за застраховка “Гражданска отговорност” валидна към 01.09.2022 г. по застрахователна полица BG/01/122001668171, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба - 16.12.2022 г. до окончателното заплащане на сумата.

В исковата молба се поддържа, че на 01.09.2022 г., на кръстовище Варна - Добрич - Балчик на Републикански път - втори клас № Б-9, 76-ти километър, в района на с. Оброчище, се е реализирало ПТП между л.а. * и л.а. **** по вина на водача на втория автомобил - М. В. С., който се движел с несъобразена скорост, поради което не успял да спре навреме, ударил автомобила на ищеца в задната част и му причинил имуществени вреди. Към момента на настъпване на произшествието, отговорността на водача на л.а. “Рено Клио” била застрахована при ответника, като ищецът подал искане за заплащане на обезщетение при последния, за което била образувана преписка за щета № 1000/22/747500065, във връзка с която били извършени огледи на увреденото МПС и съставени описи на констатираните вреди: Врата багажна, броня задна, стоп десен, панел заден десен, основа задна броня, престилка задна, под багажник, кора на задна престилка. Ответникът платил извънсъдебно по преписка за щета № 1000/22/747500065 сумата от 1733,41 лв., застрахователно обезщетение. Ищецът поради недостатъчно удовлетворяване на имуществените вреди от получената сума подал възражение към застрахователното дружество, поради което ответникът платил допълнително сума от 233,71 лв.. Като цялото изплатено извънсъдебно обезщетение от ответника към ищеца възлиза на стойност 1967,12 лв. Ищецът твърди, че стойността не може да покрие напълно имуществените вреди по автомобила. Той счита, че вредите възлизат на стойност от 3220,00 лв. с ДДС и поради това завежда настоящия иск с цена от 1252,88 лв., равняваща се на разликата между установената от него цена и изплатеното извънсъдебно обезщетение от ответника.**

В срока по чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който

са изложени доводи за неоснователност на предявения иск. Излага се, че ответникът е заплатил справедливо обезщетение на ищеца извънсъдебно в размер на 1967,12 лв., видно от отговора на*** което е достатъчно да обезщети изцяло щетите на автомобила. Твърди, че не са представени от ищеца надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт и на основание чл. 4 от Приложение № 1 към Наредба № 24 от 08.03.2006 г. е определило правилно застрахователното обезщетение.

Ответникът оспорва механизма на настъпване на произшествието и наличието на пряка и непрекъсната причинно - следствена връзка между твърдените вреди и поведението на М. В. С.. Сочи, че в протокола за ПТП № ***от 10.09.2022 г., в обстоятелствената част е описано, че Участник 1 (****) удря Участник 2 (****) в задната част, докато в схемата на ПТП е отбелязано, че Участник 2 (****) е ударил Участник 1 (****), поради което противоречие не се дава възможност да се установи механизма на ПТП. Също ответникът посочва, че процесното ПТП не е реализирано в присъствието на длъжностното лице, което е съставило протокола за ПТП № ***от 10.09.2022 г., вследствие на което твърди, че протоколът не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно механизма на процесното ПТП. При условията на евентуалност ответникът прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД от страна на водача на л.а. *** Твърди, че към момента на произшествието водачът е извършил нарушения на правилата за движение по пътищата, а именно: намалил скоростта си рязко, без затова да са били налице обективни предпоставки; при движението е извършил неправилно маневриране и подготовка за завой и е нарушил други правила за движение по пътищата, при което е създал предпоставка за настъпване на процесното ПТП. Евентуално се поддържа, че претенцията е завишена по размер и произволно посочена от ищеца, като следва да се отчете, че увреденият л.а. е бил в експлоатация от 05.11.2007 г. и ремонта следва да се извърши с алтернативни части и в сервиси, които не притежават съответните сертификати за качество. Също оспорва степента на увреждане на детайлите на автомобила на ищеца. Иска се отхвърляне на предявения иск ведно с иска за законната лихва за забава. В условията на евентуалност искът се оспорва по размер. Претендират се разноси.

Варненският районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Предявен е осъдителен иск по чл. 432, ал. 1 КЗ. Ответникът е направил възражение с правна квалификация чл.51, ал.2 ЗЗД.

По иска по чл. 432, ал. 1 КЗ в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване следните предпоставки: че е собственик на лек автомобил „***; настъпилото ПТП; противоправно поведение на водача на лек автомобил ****; причинените вреди на лек автомобил ***; причинна връзка между произшествието и претърпените вреди; наличие на застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между собственика на лек автомобил **** и ответника към датата на пътния инцидент. Вината се предполага на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

В тежест на ответника е да докаже, с оглед конкретните фактически твърдения, възражението за съпричиняване по чл.51, ал.2 ЗЗД, като с оглед конкретните фактически твърдения в тежест на ответника е да докаже, че водачът на л.а. *** е намалил скоростта си рязко, без затова да са били налице обективни предпоставки и е извършил неправилно маневриране и подготовка, които действия са допринесли за търпените вреди.

С доклада по делото като безспорни обстоятелства и такива, които не се нуждаят от доказване са отделени: наличието на облигационно правоотношение по договора за застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и собственика на л.а. **** към момента на процесното събитие, извънсъдебното заплащане от страна на ответника на сумата от 1967,12 лв. – обезщетение по преписката за щета, образувана във връзка с процесното събитие.

От фактическа страна:

Представен е протокол за ПТП 1750567 от 01.02.2022 г., съставен от полицейски орган посетил на място произшествието, в който е посочено че, около 17.00 ч., е настъпило ПТП с участник 1 л.а. *** и участник 2 л.а. *** поради несъобразена скорост на задно движещия се участник 1, Като причина за ПТП е отразено „несъобразена скорост“. Налична е схема на произшествието, видно от която задно движещия се автомобил е удар със своята предна част, намиращото се пред него МПС в неговата задна част.

Представени са доказателства, че ищецът е собственик на л.а. “***”.

На л.45-76 от делото, от ответника е представен снимков материал на процесния автомобил към момента на завеждане на застрахователната претенция на ищеца.

По делото е постъпило наказателно постановление 22-0240-000319/15.09.2022 г., с което на М. В. С. е наложена глоба затова, че на 01.09.2022 г. в Община Балчик, на път „първи клас“ 9 като водач на л.а. „Рено Клио“ не е избрал скоростта за движение на МПС според атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и др. обстоятелства, а така че да може да спре пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението и допуска ПТП сл.а. ***. Представени са доказателства за заплащане на наложената глоба.

По делото е разпитан един свидетел: М. С.-водачът на л.а. „***“, участник в произшествието, който разказва, че на 01.09.2022 г. е участвал в ПТП, движел се е от Кранево към Добрич и се ударил в намиращата се пред него кола ***. Сочи, че другия автомобил щял да завива наляво в отклонение към заведение за бързо хранене, бил спрял, но не си спомня дали е подал пътепоказател за завой наляво. Видял се, че *** намалява скоростта, но по-рязко. Сочи, че пътят е бил еднолентов в посока, като не помни дали линията между лентите е била прекъсната или непрекъсната. Пояснява, че „*** е бил изцяло разположен в лентата за движение, не е бил започнал маневрата за завой. Сочи, че видял драскотина по бронята на другия автомобил и му бил паднал десния габарит.

По делото е изслушана съдебно-техническа експертиза / в цялост на л. 108 и сл./, вещото лице по-която е посочило, че на 01.09.2022 г. около 16.45 ч. в района на с. Оброчище е настъпило ПТП с двата посочени автомобила, като л.а. ***с водач М. С. е застигнал и блъснал с предната си част, задната част на л.а. „****“ с водач М. М.. В резултат на ПТП л.а. „****“ понесъл вреди по задна багажна врата, заден десен стоп, заден десен панел, основа задна броня, престилка задна, под багажник и кора на задна престилка, като единствено падни десен панел е възможно да се възстанови с ремонт, а за останалите елементи е необходима подмяна. По отношение стойността на новите детайли в о.с.з. разяснява, че на л. 3 от експертизата под „задан панел“ се има предвид „задна престилка“, доколкото код 31-0190N-4452 отговаря именно на такава част/. По отношение на причинно-следствената връзка между механизма на настъпване на произшествието и наблюдаваните вреди, вещото лице е посочило, че единствено деформацията при заден десен панел е с неясна връзка с настъпилото ПТП. В о.с.з. е разяснил, че деформацията на задния десен панел в видима от снимката на л.51 от делото, както и че размера на разходите за поправката й е 4 часа труд / в зависимост каква стойност на труда се възприеме от съда/ и 70,56 лв. за боя и материали за боядисването. Заключено е стойността на ремонта средно пазарно от алтернативните и оригинални сервиси с гарантирано високо качество на труда и такива без сертификат за управление на качеството е 4031,51 лв., а средната пазарна стойност на щетите, изчислено на база алтернативни части и заместващи оригинални при отсъствие на алтернативни части, труд и материали в алтернативни сервиси били 2853,07 лв.

От правна страна:

По механизма и причинно-следствената връзка

Протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, при задължително посещение на мястото на ПТП, представлява официален свидетелстващ документ. В този случай съставителят удостоверява пряко възприетите от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като разположението на МПС, участници в ПТП, характер и вид на нанесените щети, състояние на пътя, пътни знаци и маркировка на мястото на произшествието и др. Вписаните в протокола обстоятелства може да не са достатъчни за установяване на пълния механизъм на ПТП, поради което дори при липса на оспорване на верността на протокола, ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест за установяването му посредством ангажирането и на други доказателства – показания на свидетели и/или експертни заключения, ако преценката на фактите, от значение за механизма на ПТП, изисква специални познания, които съдът не притежава. При неоспорване на автентичността на протокола и обстоятелствата, определящи го като официален документ, страната, на която същият се противопоставя, може да оспори верността на удостоверените в него факти, но следва да проведе пълно обратно доказване, с оглед обвързващата материална доказателствена сила на документа /Решение № 24 от

10.03.2011 год. на ВКС по т.дело № 444/2010 год., I т. о., ТК, Решение № 85 от 28.05.2009 год. на ВКС по т.дело № 768/2008 год., II т. о., ТК, Решение № 73 от 22.06.2012 год. на ВКС по т.дело № 423/2011 год., I т. о., ТК, Решение № 98 от 25.06.2012 год. на ВКС по т.дело № 750/2011 год., II т. о., ТК и Решение № 15 от 25.07.2014 год. на ВКС по т.дело № 1506/2013 год., I т. о., ТК/.

Видно е от направените отбелязвания в процесния протокол за ПТП, че същият е съставен от полицейски служител при посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице, в т.ч. възпроизведени в схема, относно мястото на произшествието, разположението на автомобилите и факта на нанесени на автомобила щети /които не са конкретизирани и следва да се докажат от ищеца с други допустими от ГПК доказателства/. В случая не е оспорена автентичността на протокола за ПТП или удостоверителната компетентност на неговия съставител или реда, по който е съставен протоколът.

Събраните доказателства по отношение на механизма напълно кореспондират помежду си - протокола за ПТП, влязлото в сила наказателно постановление и изслушаната по делото експертиза са еднопосочни по отношение на механизма на настъпване на произшествието и виновния за него водач. Въпреки, че вещото лице е изготвило експертизата въз основа на протокола за ПТП, то е дало експертни изводи, че при схемата на произшествието в протокола и констатираните от застрахователя вреди по л.а. „***“, произшествието е настъпило по сочения от ищеца механизъм.

С оглед на установения начин на настъпване на пътното произшествие се налага извод, че същото е реализирано поради противоправно поведение на водача на лек автомобил „***“, който не е съобразил поведението си на пътя, като не е предприел своевременно спиране, за да избегне удар с намиращия се пред него автомобил.

Според чл.20, ал.2 ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

Съгласно чл.23, ал.1 от ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удяране в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Ответникът е нарушил тези правила.

Вината на водача на л.а. „***“ се предполага на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като от страна на ответника, върху когото пада доказателствената тежест, не са ангажирани доказателства, оборващи презумпцията.

Съдът намира, че от доказателствата по делото се установява причинно-следствена връзка между механизма на настъпване на произшествието и установените вреди в описа щета, изготвен от застрахователя и щетите описани от вещото лице – задна багажна врата, заден десен стоп, основа задна броня, престилка задна, под багажник и кора на задна престилка.

Вещото лице е посочило, че по отношение на задния десен панел-виден на снимката на л.51 е неясна връзката с процесното ПТП. Съобразявайки изложеното от вещото лице в о.с.з., че урежданията видни на снимката на л.51 се намирал прекалено високо по автомобила / в горната част, по-близо до тавана, което е видно от снимката/, при съпоставка с мястото на удара и разположението на останалите увредени части, съдът намира, че тази увреда- по задния панел не е в причинно-следствена връзка с процесното произшествие и не следва да бъде обезщетявана в настоящото производство.

При изложеното съдът намира, че е възникнало вземане по смисъла на чл. 410, ал.1, т.1 КЗ в полза на застрахователя по имуществената застраховка срещу делинквентата.

По възразението за съпричиняване.

Ответникът поддържа, че ищецът е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, като е допуснал нарушения на правилата за движение по пътищата, а именно: 1.намалил скоростта си рязко, без затова да са били налице обективни предпоставки; 2. при движението е извършил неправилно маневриране и подготовка за завой и е 3. нарушил други правила за движение по пътищата, при което е създал предпоставка за настъпване на процесното ПТП

Първото конкретно наведено основание, съдът намира за недоказано. Действително съгласно чл.24, ал.1 ЗДвП водачът на пътно превозно средство не трябва да намалява скоростта рязко, освен ако това е необходимо за предотвратяване на пътнотранспортно произшествие. Съгласно ал.2 преди да намали значително скоростта на движение на управляваното от него пътно превозно средство, водачът е длъжен да се убеди, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението и че няма да затрудни излишно тяхното движение.

В конкретния случай от показанията на свид. С. се установява, че той е възприел, че л.а. *** намалява скоростта си, но твърди, че това е станало прекалено бързо, поради което не е могъл да реагира. Показанията в тази част не кореспондират с изложеното в друга част, а именно, че л.а. „****“ е бил изцяло спрял, което свидетелят посочва двукратно в показанията си. Доколкото свидетелят е възприел и намаляването на скоростта, и състоянието на л.а. „****“ като изцяло спрял /изчакващ да маневрира/, съдът намира че за водача С. е съществувала възможност да реагира достатъчно бързо за да не реализира удара, доколкото реципрочно за водача на л.а. „***“ е било налице достатъчно време да спре изцяло движението си. Нелогично е задно движещият се автомобил да не успее да намали достатъчно, за да заобиколи предно движещия се, докато последния обаче има време изцяло да преустанови движението си.

Второто фактическо твърдения от което да произтича съпричиняване, съдът също намира за недоказано. Съгласно чл.36, ал.1 от ЗДвП завИ.ето наляво се извършва от най-лявата пътна лента по посока на движението, а когато лентите са обозначени за движение в съответна посока - от лента, предназначена за завИ.е наляво. Логиката на закона е тази маневра да се извършва от точка най-близка до целеното назначение, по възможно най-краткия път. По делото е установено чрез свид. показания, че пътят е бил еднолентов в посока, в който случай, за да извърши маневрата, дори да е възможно леко изтегляване в най-лявата част на лентата, водачът не може изцяло да я напусне, с оглед на което я извършва от единствената лента за движение в посоката с подаване на съответен пътепоказател /чл.28, ал.1, т.1 от ЗДвП/. По делото не се установява безспорно ищецът да е нарушил правилата за движение по пътищата вкл. чрез разположението си или като не е подал съответния пътепоказател, като за последното не са събрани и гласни доказателства, доколкото свид. заявява, че не си спомня дали е имало подаден пътепоказател или не.

Последното фактическо твърдения на ответника за съпричиняване не е ясно, тъй като не са посочено конкретни задължения за спазване на правилата за движение, които да не са спазени от ищеца.

При изложеното, възраженията на ответника по чл.51, ал.2 ЗЗД е неоснователно.

Между страните е спорен и въпросът за размера на дължимото обезщетение.

За установяване на размера на вредите е изслушана съдебно-техническа експертиза. Вещото лице е посочило, че средната пазарна стойност на автомобила в два различни варианта съобразно употребата на оригинални или алтернативни части за подмЯ..

Съгласно чл. 386, ал. 2 и чл. 405, ал. 1 от КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да е по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1 – 3 или 5 от КЗ, като застрахователното обезщетение е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Според легалната дефиниция на чл. 400 от КЗ, за действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество; за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка, а когато не е уговорено друго, се приема, че застрахователната сума по договора е определена съгласно действителната стойност на имуществото.

Съобразно установената съдебна практика /в този смисъл решения № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. по описа на ВКС, ТК, II т.о., № 109/14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. по описа на ВКС, ТК, I т.о., № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. ВКС, ТК, I т.о. /обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е.

стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество /чл. 400, ал. 1 от КЗ/, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка / чл. 400, ал. 2 от КЗ/. В най-новата практика на ВКС /Решение № 60135 от 15.11.2021 г. на ВКС по т. д. № 1821/2020 г., II т. о., ТК/ е изяснено, че обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпялата вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. При частична увреда, повредите подлежат на ремонт и за да бъде покрит негативния интерес на увредения собственик, застрахователната сума като обезщетение следва да е достатъчна за подмяна на увредения автодетайл с нов (оригинален или с годен аналог със качество на оригинала) респективно за възстановяване му с труд и консумативи при средна пазарна стойност (Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г., т. к., II т. о. на ВКС, Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТК, Решение № 115/09.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г., т. к., II т. о. на ВКС, Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТК). При така действащата нормативна уредба и съдебна практика, съдът намира, че не може по принцип да се възприема стойност на алтернативни или части втора употреба / в този смисъл и практиката на ВКС, която макар незадължителна се споделя от настоящия състав - Определение № 50558 от 12.10.2022 г. на ВКС по т. д. № 2203/2021 г., II т. о., ТК/.

При приложение на посочената по-горе съдебна практика, съдът намира, че следва да приеме средна пазарна стойност труда в размер на 31,00 лв. на работен час, / използвана при формиране и двата варианта по експертизата, срещу което ответникът е имал възражения/, което е средна стойност на труда в официални сервиси на марки автомобили, сервиси, отговарящи на изискванията за качество, за да притежават сертификат за качество и както и сервиси с отчетливо по-ниски цени и не притежаващи сертификат за качество. При възприемане на цените само в последните, би се достигнало до необосновано ограничаване правата на застрахования да избере сервиз, в който да се ремонтира автомобила / при съобразяване, че обезщетението не следва да надвишава средната пазарна цена на ремонта/ вкл. да получи услуга на поне средно за пазара качество. Следва да се възприеме и посочената цена на оригинални части.

При изложеното съдът кредитира експертното заключение за стойността на вредите в размер на 4031,51 лв., от които следва да се извади стойността на вредите по горния панел, за които съдът изложи, че счита, че не са в причинно-следствена връзка с произшествието, за които експертът е посочил, че са в размер на 4 часа труд / 4*31,00 лв.- възприетата цена на труда от съда/ -124 лв. и 70,56 лв. /за боя и материали за боядисването/, т.е. 194,56 лв.. Размера на вредите подлежащ на обезщетяване е 3836,95 лв.

Между страните е безспорно, че ответникът е заплатил извънсъдебно сумата от 1967,12 лв., т.е останала е задължени за сума от 1869,83 лв. Предявеният иск е за по-ниска сума - 1252,88 лв., поради което, се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен.

Като законна последица от уважаването на иска и доколкото това изрично е поискано от ищеца върху сумата за главница следва да бъде присъдена законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – **16.12.2022 г.** до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

Предвид изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК, право на разноски има ищецът. Той е направил искане за присъждане на такива и е представил доказателства за заплащане на 50,12 лв.- държавна такса, 250,00 лв.- депозит за САТЕ и 450,00 лв. с ДДС-адвокатско възнаграждение /заплащането на което се доказва от представен договор за правна защита и съдействие л.113, в който е отразено, че сумата е изцяло заплатена в брой при подписването му, в който случай договорът има характер на разписка съгласно разрешенията на т.1 от Тълкувателно решение 6/2012 г./

Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от общо **750,12 лв.- разноски в съдебното производство.**

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „**** съдебен адрес: гр. *** да заплати на М. Д. М., ЕГН: *****, адрес: гр. *** на основание чл. 432 КЗ, сумата от **1252,88 лв.** представляваща застрахователно обезщетение за нанесени имуществени вреди на л.а. ****, причинени в резултат на ПТП възникнало на 01.09.2022 г. на кръстовището по пътя Варна-Добрич – Балчик на Републиканския път-втори клас Б-9 на 76-ти километър в района на с.Оброчище по вина на М. В. С. като водач на л.а. “Р**** чиято отговорност е застрахована при ответника с договор за застраховка “Гражданска отговорност” валидна към 01.09.2022 г. по застрахователна полица BG/01/122001668171, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба - 16.12.2022 г. до окончателното заплащане на сумата.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, *** съдебен адрес: гр. *** да заплати на М. Д. М., ЕГН: *****, адрес: гр. ****, сумата от **750,12 лв.** - разноски в съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Варна в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____